

Liefde is die vervulling van die Wet

SABBATMIDDAG

Skrifverwysings vir hierdie week se studie:

Eksodus 20:1-17, Romeine 6:1-3 en hfst. 7:7-12, Jeremia 31:31-34, Matteus 23:23 en 24, Jakobus 2:1-9.

Geheueteks: “Betaal alles wat julle verskuldig is, maar die een rekening wat julle altyd verskuldig sal bly, is om mekaar lief te hê. As jy jou naaste liefhet, vervul jy die wet” (Romeine 13:8, NLV; vgl. NAB).

’n Kerkraad was besig om ’n netelige probleem te bespreek: ’n weerbarstige lidmaat. In ’n stadium sê iemand aan die leraar: “As ons die regte besluit hier wil neem, is medelye buite die kwessie.” *Dit is?* Die predikant was stomgeslaan. Wat is dié broer se sienings oor die Here en sy wet dan? Medelye is immers die rigsgnoer vir korrekte optrede teenoor ander, en veral teenoor fouterende individue. Medelye kan nie van die liefde geskei word nie. Romeine 13 vers 8 som dit netjies: naasteliefde is die vervulling van die wet.

Dit is inderdaad so. Gevolglik behoort ons versigtig te wees in watter lig ons die wet beskou. Ons kan dit nie as apart van die liefde beskou nie. Teen die keersy moet ons ook waak: dat die liefde op ’n manier losstaande van die wet is. In die Skrif gaan liefde hand aan hand met die wet. Ons hemelse wetgewer is liefde, en daarom is God se wet die wet van liefde. Dit is, soos Ellen G. White dit stel, ’n afskrif van God se karakter. (Lees *Christ’s Object Lessons*, bl. 305.)

Die wet van God is nie ’n stel abstrakte beginsels nie, maar instruksies (en ook bevele) om die mens te laat floreer. Die wet van God is deels ’n uitdrukking van die liefde, aangesien God self daaraan uitdrukking gee.

*Bestudeer hierdie wees se les ter voorbereiding vir Sabbat, 29 Maart.

Die wet van liefde

God se wet bestaan nie uit abstrakte beginsels nie [m.a.w. dit is nie 'n klomp intellektuele idees nie]. Inteendeel, dit gee uiting aan iets anders: die vriendskapsband. 'n Mens sien dit pertinent in die tien gebooie. Die grondbeginsels van hierdie gebooie was reeds in Eden teenwoordig, die grondbeginsels van die liefde wat die band tussen God en mens, asook tussen mens en medemens moes rig.

Toe die tien gebooie in Eksodus 20 op kliptafels geskryf is, is dit binne die raamwerk van die verbondsverhouding aan Israel gegee. Die gebooie is neergeskryf nadat God reeds sy volk uit Egipteland bevry het, met sy liefde asook sy beloftes aan die volk as grondslag (*lees Eks. 6:7 en 8, asook Lev. 26:12*). Die doel van die gebooie blyk duidelik uit die tweeledige indeling — ten eerste, dat die verhouding tussen God en mens moet blom; en ten tweede, dat die verhouding tussen mens en medemens blom.

Lees Eksodus 20:1-17. Hoe bring hierdie Skrifgedeelte die vermelde tweeledige doelwit na vore, te wete liefde vir God en liefde vir mekaar?

Die eerste vier gebooie het te make met ons verhouding met God, en die laaste ses met menseverhoudings. Die beginsels van God se wet moet die dryfvere van ons bande met God en ons medemens wees.

Die twee gedeeltes van die wet stem direk ooreen met die twee grootste gebooie waarvan Jesus gepraat het: “Jy moet die Here jou God liefhê met jou hele hart” (*Matt. 22:37, OAB; vgl. Deut. 6:5*) en “Jy moet jou naaste liefhê soos jouself” (*Matt. 22:39, OAB; vgl. Lev. 19:18*).

Die eerste vier gebooie is die maniere waarop ons die Here met ons hele wese moet liefhê, en die laaste ses is die maniere waarop ons ons medemens as onself moet liefhê. Jesus sê pertinent dat hierdie twee groot liefdesgebooie op 'n integrale wyse met die wet verband hou. “Aan hierdie twee gebooie hang die hele wet en die profete” (*Matt. 22:40, OAB*).

Die wet van God is dus in sy geheel in die liefde van God gegrondves. Sy wet en liefde is onskeibaar. 'n Mens hoor dikwels van mense wat sê dat die wet aan die kruis genaël is, en dat ons nou net God en mekaar moet liefhê. Hoekom maak hierdie sienswyse glad nie sin nie?

Hoe kan ons toon dat ons God of ons medemens liefhet as ons enige van die tien gebooie breek?

Die wet is heilig en reg en goed

Liefde is die grondslag van God se wet. Wanneer God sy wet handhaaf, handhaaf Hy die liefde. Dit is hoekom Jesus ter redding van sondaars gesterf het, sodat Hy die wet kon handhaaf maar ons terselfdertyd ook genadig kon wees. Sodoende kon Hy beide die regverdigde en regverdigmakende God van die gelowige kan wees (*Rom. 3:25 en 26*). Wat 'n uitdrukking van die liefde! Net so maak die verlossingsproses nie die wet ongeldig nie. Intendeel, dit bekragtig die wet opnuut.

Lees Romeine 6:1-3 en dan hfst. 7:7-12, en let veral op vers 12. Wat sê hierdie verse vir ons oor die wet, selfs nadat Christus vir ons aan die kruis gesterf het?

Hoewel party meen dat genade en verlossing die wet uitkanselleer (of ophef), stel Paulus dit onomwonde dat ons nie moet voortleef in sonde sodat ons al hoe meer genade kan ontvang nie. Nee, dié wat gelowig in Christus bly, is “in sy dood gedoop” (*OAB*). Hoe behoort ons dus onself voortaan te beskou? — as dood vir die sonde en lewendig in Christus.

Die wet van God is nie sonde nie. Nee. Wat dit wel (o.a.) doen, is om ons bewus van ons sonde en sondigheid te maak. So “Die wet is dus heilig, en sy voorskrifte is heilig en reg en goed” (*Rom. 7:12, OAB*). Geen ander dinge openbaar ons geweldige behoefte aan verlossing en redding — ’n genadegawe wat slegs deur Christus kom — so duidelik soos die wet nie. So ons maak dus nie “deur die geloof die wet ongeldig” nie. “Hoegenaamd nie! Trouens, ons bevestig dit” (*Rom. 3:31, AFR20*).

Christus het nie gekom om die wet op te hef nie, maar om alles wat in die Wet en die Profete belowe is, te vervul. In dié verband beklemtoon Jesus: “al sou die hemel en aarde ophou bestaan, sal die wet definitief tot in sy fynste detail geldig bly totdat God se bedoeling daarmee bereik is” (*Matt. 5:18, NLV*).

Die wet van God opsigself verteenwoordig God se heiligheid — sy volmaakte karakter wat die ene liefde, geregtigheid, goedheid en waarheid is (*Lev. 19:2, Ps. 19:7 en 8, asook 119:142 en 172*). Noemenswaardig in dié verband, is Eksodus 31:18 wat sê dat God die tien gebooe met sy eie vinger op klip geskryf het. As ’n wet wat op klip geskrywe is, getuig dit dat God se karakter onveranderlik is en dat sy regering ’n morele grondslag het. Dit is ’n wet wat op liefde geskoei is, ’n tema waarom die ganse groot stryd draai.

Let op Jesus se woorde: “As julle My liefhet, sal julle my gebooe onderhou” (*Joh. 14:15, AFR20*). Hoe help die onderlinge verbintenis tussen die wet en die liefde ’n mens om Jesus se stelling reg te verstaan?

Die wet en genade

Soos ons gesien het, is die wet en die genade nie strydig met mekaar nie. Nee, hulle dien verskillende doele ooreenkomstig die liefde en geregtigheid van God. Israel van ouds sou kopgekras het oor die moderne siening dat die wet en die genade twee onversoerbare teenpole is. Vir hulle was die gee van die wet opsigself 'n groot tentoonstelling van God se genade. In teenstelling met die wispelturigheid en totale onvoorspelbaarheid van die buurnasies se sogenaamde gode, sodat daardie mense nie eers die vaagste benul gehad het wat hul gode begeer het en aanneemlik gevind het nie, het die God van die Bybel duidelik aan sy volk uiteengesit wat vir Hóm aanneemlik was. En wat dra sy goedkeuring weg? — slegs dit wat in 'n ewige sin, en op 'n individuele en gesamentlike vlak, vir sy volk die beste is.

Tog kan die wet ons nie van sonde red nie, ook nie ons harte verander nie. Vanweë ons inherente sondigheid benodig ons 'n geestelike hartoorplanting.

Lees Jeremia 31:31-34. Wat sê dit vir ons oor God se belofte om ons 'n nuwe hart te gee? Vergelyk dit met Christus se woorde aan Nikodemus in Johannes 3:1-21, waar Hy oor die wedergeboorte praat. Lees ook Heb. 8:10.

Die tien gebooue is deur God self op kliptafels geskryf (*Eks. 31:18*), maar dit moes ook op die harte van sy volk geskryf wees (*Ps. 37:30 en 31*). Ideaal gesien behoort God se wet nie 'n uiterlike beginsel te wees nie. Nee dit is veronderstel om in ons te wees, om deel van ons karakter te wees. Tog is dit net die Here wat sy wet op die mensehart kan skryf, iets wat Hy inderdaad belowe het om vir sy verbondsvolk te doen (*lees Heb. 8:10*).

Deur die onderhouding van die wet kan ons nie onself red nie. Nee, dit is uit genade wat ons gered word, deur die geloof; nie as iets wat onself vermag het nie, maar as 'n gawe van God (*Ef. 2:8*). Ons onderhou nie die wet om gered te kan word nie. Ons onderhou dit omdat ons alreeds gered is. Ons onderhou ook nie die wet sodat God ons kan liefhê nie, maar omdat God ons alreeds liefhet; en dit wek die begeerte by ons om God en ons medemens lief te hê (*lees Joh. 14:15*).

Terselfdertyd wys die wet ons op ons sonde (*Jak. 1:22-25, asook Rom. 3:20 en 7:7*). Dit maak ons bewus van die behoefte aan 'n Verlosser (*Gal. 3:22-24*). Voorts wys die wet ons op die beste lewenspad en bring ook God se liefdevolle karakter na vore.

Waarop stel jy jou hoop in God se oordeel? Is dit op jou noukeurige en pligsgetroue onderhouding van die wet of op die geregtigheid van Christus wat jou dek? Let op jou antwoord. Wat sê dit oor die funksie wat die wet verrig, waartoe dit in staat is en nie in staat is nie?

Liefde is die vervulling van die wet

Die verband tussen liefde en die wet kan nie genoeg beklemtoon word nie. Volgens die Skrif vervul 'n mens inderdaad die wet wanneer jy liefhet.

In Romeine 13 verse 8 tot 10 leer Paulus: “As jy jou naaste liefhet, vervul jy die wet” (*Rom. 13:8, NAB*). Nadat die apostel bykans al ses die laaste gebooe opgenoem het, verklaar hy dat dit alles “in hierdie een gebod saamgevat... [word]: ‘Jy moet jou naaste liefhê soos jouself’” (*Rom. 13:9, NAB*). Paulus stel dit ook pertinent in sy leer dat “die liefde die volle uitvoering van die wet” is (*Rom. 13:10, NAB*). In Galasiërs 5:14 sê hy dit weer, waar hy verduidelik dat “die hele wet in een woord vervul word, naamlik: Jy moet jou naaste liefhê soos jouself” (*OAB, woordorde effens aangepas*). Die vraag is net: watter tipe liefde is dit wat die wet vervul? Hoe lyk so 'n liefde?

Lees Matteus 23:23 en 24. Wat is die “gewigtigste van die wet” waarvan Jesus hier praat? Lees Deuteronomium 5:12-15, asook Jesaja 58:13 en 14. Hoe demonstreer hierdie Skrifgedeeltes die verband tussen die wet (spesifiek die Sabbatgebod) en God se bemoeienis met geregtigheid en bevryding?

Jesus identifiseer wat dit is “wat volgens die wet van God die swaarste weeg” (*NAB*): “om te doen wat reg is, om ontferming te betoon en om mense van julle woord te wees” (*NLV*). Met betrekking tot 'n bepaalde gebod — naamlik dié oor die Sabbat — toon die Bybel dat die Sabbat opsigself ten nouste met bevryding en geregtigheid verbind is.

In Deuteronomium 5 word die Sabbat die grondslag m.b.t. God se bevryding van Israel uit slawerny. Dit wil sê, die Sabbat is nie net 'n herdenking van die skepping nie, maar ook 'n gedenkteken dat God die volk uit slawerny en onderdrukking bevry het. En binne die konteks van die gelowige wat by die Sabbatgebod hou — wat hom weerhou van sy alledaagse bedrywighede, hom in die Sabbat verheug en sy vreugde in die Here vind (*Jes. 58:13 en 14*) — val die klem op dade wat van liefde en geregtigheid vir jou medemens getuig, op weldade, soos om kos vir die armes en blyplek vir die haweloses te gee (*lees Jes. 58:3-10*).

Gegee al hierdie (en ook vele ander) leringe, behoort diegene wat die wet deur die liefde tot volle uitvoer wil bring, nie net teen een soort sonde te waak nie, naamlik dié wat met verkeerde optrede te make het. Nee, die versuim om reg op te tree, moet ook bygereken word. Liefde as die vervulling van die wet behels nie blote wetsonderhouding wat met die weerhouding aan sondige optrede te make het nie, maar ook die aktiewe verrigting van weldade — dade van liefde wat genade en geregtigheid getrou aanhelp. Om getrou aan die Here te wees, behels meer as net die verbreking van die letter van die wet.

Maar bo alles, moet julle mekaar liefhê

As liefde die vervulling van die wet is, kan 'n mens nie die wet van God ten volle onderhou deur jou bloot van verkeerde dade te weerhou nie. Die wet van liefde opsigself (soos dit in die volledigheid van die Skrif uitgedruk word), beveel ons nie net om ons van sondige dade te weerhou nie, maar spoor ons [ook] aan tot dade wat die liefde van God aan ander openbaar — en nie net aan lidmate en gemeentelede nie, maar ook aan die ganse wêreld daarbuite, 'n wêreld wat gewis 'n ernstige behoefte aan opregte Christengetuiens het.

Lees Jakobus 2:1-9. Watter onontbeerlike boodskap word hier oorgedra?

Hier spreek Jakobus hom baie sterk uit teen die ongeregthede wat hy in die kerkgemeenskap sien. Hy noem veral die minagting van die armes en die uitbuiting van daardie mense deur welgestelde persone. Daarna vestig Jakobus die gelowiges se aandag op die naasteliefdegebod. Betreffende die onderhouding van hierdie gebod sê hy: “As julle dit doen, dan het julle 'n goeie ding gedoen” (*Jak. 2:8, ABA*).

Ellen G. White druk haar soos volg hieroor uit: “Liefde aan 'n mens se naaste is 'n aardwaartse uitdrukking van God se hemelse liefde. Die plant van hierdie liefde [in die mensehart] waardeur ons kinders deel van een groot gesin geword het, is die rede waarom die Hemelkoning mens geword en onder ons kom woon het. Wanneer ons sy afskeidswoorde tot volle uitvoering gebring het, “Julle moet mekaar liefhê, net soos Ek julle liefgehad het” (*Joh. 15:12, AFR20*), wanneer ons die mensdom liefhet soos Hy hulle liefgehad het, dan het Hy sy sending in die gelowige volvoer. Dan is ons gereed vir die hemel omdat ons die hemel in ons harte het” (Ellen G. White, *The Desire of Ages*, bl. 641).

Wanneer ons die wêreld (d.w.s. die mensdom) liefhet, soos Christus hulle liefgehad het — “*dán is ons gereed vir die hemel.*” Wat 'n kragtige beskrywing oor wat die navoring van Jesus in werklikheid beteken!

Jesus beveel sy volgelinge om “mekaar lief te hê.” Let op die wyse waarop dit gedoen moet word: “net soos Ek julle liefgehad het” (*Joh. 13:34, AFR20*). Jesus verklaar ook: “Hieraan sal almal weet dat julle my dissipels is: as julle liefde onder mekaar het” (*Joh. 13:35, OAB*). Liefde lê aan die kern van die Christelike geloof, want God is liefde (*1 Joh. 4:8 en 16*). Gelowiges wat bely dat hulle God liefhet, moet mekaar ook onderling liefhê (vgl. *1 Joh. 3:11, asook 4:20 en 21*).

Petrus sluit hom hierby aan, in hoofstuk 4 vers 8 van sy eerste sendbrief. Let op sy vermaning aan gelowiges: “Maar bo alles moet julle mekaar vurig liefhê, want die liefde sal 'n menigte sondes bedek” (*OAB; lees ook Heb. 10:24 en 1 Tess. 3:12*).

Bepeins opnuut die idee dat 'n mens die wêreld moet liefhê soos Christus dit liefgehad het. Let nou, as 'n tweede bepeinsing, op die begrip “Christelike volmaaktheid” en hoe om gereed vir die hemel te wees. Hoe kan die eerste bepeinsing 'n mens help om die dinge in die tweede bepeinsing beter te verstaan? Maak aantekeninge en bring dit saam met jou Sabbatskool toe.

Vir verdere studie: Lees die volgende gedeelte uit Ellen G. White se geskrifte — “The Least of These My Brethren” (bl. 637-641, *The Desire of Ages*).

“Dié wat hul medemens bedien, sal deur die Groot Herder bedien word. Hulle self sal van die lewende water drink totdat hulle dors geles is. Diesulkes sal nie na opwindende vermaak of na ’n lewensverandering wat avontuur bring, smag nie. Hulle belangstelling en aandag sal by sieleredding wees, by dié wat op die verdoemenis afstuur. Dan sal sosiale interaksie ’n nut hê. Die Verlosser se liefde sal ons harte nader aan mekaar trek en ons verenig.

“Wanneer ons besef dat ons medewerkers van God is, sal ons nie apaties teenoor sy beloftes staan nie. Nee, ons sal vuur en vlam wees. Ons sal met geesdrif daaroor praat. Toe die Here vir Moses roep om ’n onkundige, ongedissiplineerde en rebelse volk as leier te dien, ontvang hy die belofte: ‘Ek sal self saamgaan sodat jou hart rus kan kry’ [’n vraagsin in die Bybel, maar hier aangepas na ’n stelling omdat God hom in vers 17 daartoe verbind het]. Hierby voeg die Here: ‘Ek self sal saam met jou gaan’ (Eks. 33:14 en 3:12, beide DB). Hierdie belofte gaan aan elkeen wat hulle namens Christus vir God se bedroefdes en lydendes beywer” (Ellen G. White, *The Desire of Ages*, bl. 641).

Vrae vir bespreking:

- ① Lees 1 Korintiërs 13:4-8. Hoe werp 1 Korintiërs 13 lig op die soort mense wat ons veronderstel is om te wees?
- ② Wat skei die skape van die bokke in Matteus 25:31-46? Hoe verstaan ’n mens Jesus se woorde op ’n wyse wat nie verlossing deur werke bevorder nie?
- ③ Let op die volgende greep uit die E.G. White-aanhaling in Donderdag se gedeelte: “wanneer ons die mensdom liefhet soos Hy hulle liefgehad het, dan het Hy sy sending in die gelowige volvoer. Dan is ons gereed vir die hemel omdat ons die hemel in ons harte het.” Wat beteken dit? Wat toon dit oor die aard van God en die aard van die hemel opsigself? Hoe kan ons meer soos hemelse burgers op aarde optree sodat ons, binne die konteks van hierdie aanhaling, m.b.t. die verkondiging van God se liefde, lig en geregtigheid aan die onderdruktes kan bring?
- ④ Watter praktiese stappe kan jou gemeente doen om God se begeerte dat liefde en geregtigheid op aarde moet geskied aan die plaaslike gemeenskap weerkwaats word? In watter opsigte is julle werk in die gemeenskap suksesvol? Waar is die swak plekke wat verbetering en meer aandag vereis? Let op die dinge oor God se liefde en geregtigheid wat ons die afgelope kwartaal bekyk het. Watter tasbare dinge kan julle individueel en gesamentlik doen om hierdie lesse uit te leef?